

Heikkilän Suku

Heikkilän Sukuseura ry:n tiedote 1:2001

Raution asuinrakennuksen iän määrittäminen.

Sukuseuran tiedotuslehti sisältää tälläkin kertaa totutun kaltaisen peruspaketin: vuoden 2000 toimintakertomuksen, tuloslaskelman ja taseen sekä toiminnan tämän hetken painopisteen.

Tiedotuslehden mukana seuraa myös jäsenmaksujen tilisiirtolomake vuodelle 2001. Lomakkeessa on viitenumero, jota pyydämme käyttämään maksaessanne.

Sukukirjoja on vielä saatavissa. Tilatkaa niitä sekä itsellenne että edelleen myytäväksi.

Tulevasta toiminasta mainittakoon: sukuseuran kotisivun laatiminen internetiin. Sukuseuran monogrammilla varustettujen hopealusikoiden hankinta myyntiin ja lahjoiksi sekä sukuviirin suunnittelu ja hankinta. Seuraavassa tiedotteessa edellä mainituista asioista tarkemmin.

Aurinkoista kevättä ja lämmintä kesää.

Toimintakertomus 2000

Heikkilän Sukuseura perustettiin 9.4.1994 Vanhassa Heikkilässä. Sen tavoitteena on tutkia Heikkilän suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta suvun jäsenten keskuudessa. Sukuseura järjestää sukukokouksia ja -juhlia, kerää ja arkistoi sukua koskevaa tietoutta ja saattaa sitä jäsenten tietoon sekä harjoittaa sukututkimukseen liittyvää julkaisutoimintaa.

Toimintakauden aikana sukuseuramme suururakka, Rautiosaaren Heikkilän suku -kirjan toimittaminen vietiin loppuun ja se valmistui heinäkuussa 2000 vietettyyn sukujuhlaan. Kirjan kirjoitti suvun neljännen polven jäsen Heikki Annanpalo Rovaniemeltä. Sen sisältö muodostuu kahdesta osasta: suvun esivanhemmista ja kantavanhempien jälkeläisistä. Jälkeläisiä seurataan Heikki ja Priita Leena Heikkilästä neljänteen polveen saakka. Kirjassa on kaikkiaan 258 sivua ja noin 250 kuvaa ja siitä otettiin 570 kappaleen painos. Heikkilän sukukirja on saanut hyvin myönteisen vastaanoton suvun jäsenten ja ystävien keskuudessa.

Heikkilän suvun kolmatta sukujuhlaa vietettiin 23.7.2000 Rovaniemen seurakuntakeskuksessa. Tilaisuus alkoi perinteisesti jumalanpalveluksella Rovaniemen kirkossa. Juhlaan osallistui noin 200 suvun jäsentä ja ystävää. Juhlaohjelmassa keskeisen osan sai sukukirjan julkistamiseen.

Sukuseura on toimittanut jäsenilleen Heikkilän Suku -nimistä tiedotetta, jossa julkaistaan pieniä suvun historiaan, perinteeseen ja asuinseutuun liittyviä juttuja sekä tiedotetaan sukututkimuksen etenemisestä ja muista jäsenistöä koskevista asioista.

Sukuseuran jäsenmäärä on ollut vuoden aikana noin 300. Hallituksen jäsenille ja rahastonhoitajalle ei ole maksettu palkkioita. Hallitus esittää, että tilikauden ylijäämä 4090,12 mk liitetään yhdistyksen omaan pääomaan.

Sukuseuran hallitukseen ovat kuuluneet varsinaisina jäseninä Aatu Heikkilä (puheenjohtaja), Timo Oinas (varapuheenjohtaja), Seppo Heikkilä (sihteeri), Olli Heikkilä ja Helena Rautio sekä varajäseninä Erkki Heikkilä, Jaakko Heikkilä ja Veli-Matti Jokela sekä 23.7.2000 alkaen varsinaisina jäseninä Aatu Heikkilä (puheenjohtaja), Timo Oinas (varapuheenjohtaja), Seppo Heikkilä (sihteeri), Olli Heikkilä ja Markku Rautio sekä varajäseninä Veli-Matti Jokela, Ari Körkkö ja Jari Ylitalo. Yhdistyksen rahastonhoitajana on toiminut Markku Heikkilä.

Rautiosaareissa, 16.3.2000

Hallitus

HEIKKILÄN SUKUKIRJA VALMISTUI

Parin vuoden työ Heikkilän sukukirjan parissa tuli loppuun saatetuksi 23.7.2000. Kirjaa esitellessäni olin samalla sukujuhlissa kertaa tyytyväinen ja kaihoisa: kirjaa oli ilo tehdä, erityisesti sen vuoksi, että sain koko ajan voimakkaan tuen sukuseuran hallitukselta ja kailkiltä niiltä suvun jäseniltä, joiden puoleen tietojen ja kuvien saamiseksi käännyin. Iloni on jatkunut juhlan jälkeen myös siitä, että kirja on saanut myönteistä palautetta. Pelko, että ymmärtämättömyydessäni olisin tullut kohdelleeksi joitakin suvun jäseniä tai perheitä liian kevyesti tai virheellisesti, osoittautui hieman liioitelluksi.

Totta ka tällaiseen kirjaan tulee aina virheitä, mutta vielä tässä vaiheessa niiden lukumäärä on osoittautunut pieneksi. Enemmänkin kirjan ilmestymisen jälkeen on tullut jo muutoksia, jotka ovat aiheutuneet suvun jäsenten kuolemista ja avioliitoista. Ne voi jokainen merkitä omaan kappaleeseensa sitä mukaa, kuin tietoonsa saa.

Kirjan tekoa helpotti merkittävästi se, että heikkiläläiset ovat todella suku - eikä heimo. Henkilö- ja tietomäärä oli hallittavissa oleva, ja siitäkin syystä yhteenkuuluvuuden tunne on melkein käsin kosketeltava. Hallittavuus merkitsi kuitenkin sitä, että viidennestä polvesta kirjassa on vain henkilötiedot, mutta ei esimerkiksi ammattia tai asuinpaikkaa eikä kuudennesta ole nimiäkään. Viidennen polven elämä on pääosiltaan jo vakiintunut, ja muutamia on jo poistunut joukostamme. Palauttaessani mieleeni omien serkkujeni elämänvaiheita huomaan monen aikaisemmin merkittävän asian jo käyneen epäselväksi; kuinka moni asia ei sentään ihminen - lienee jo kokonaan unohtunut? On siis korkea aika kirjata ylös myös meidän sukupolvemme elämää.

Sukujuhlissa esitin toivomuksen, että eri sukuhaarojen ihmiset ryhtyvät täydentämään kirjaa ja että sukuseura varautuisi julkaisemaan täydennykset jossakin muodossa. Ne voisivat koskea koko sukuhaaraa tai yhtä hyvin yhtä perhettä. Oleellista on, että tietoja - kuvat mukaan lukien - tallennetaan ja saatetaan niistä kiinnostuneiden luettavaksi.

Toivon tietysti myös, että sukukirja leviää mahdollisimman laajaan käyttöön. Minusta se sopii hyvin perhejuhlien muistolahjaksi, yhtä hyvin häihin kuin rippi- ja ylioppilasjuhliinkin. Vaikka perheessä olisikin jo yksi kirja, niin omat kappaleet nuoremmille, ennen pitkää omille teilleen lähteville, pitävät yllä ja vahvistavat tietoisuutta perheen ja suvun yhteisyydestä.

Heikki Annanpalo

VUOSIEN VARRELLA

I Suuren virran sieluun
suku varhain jo liitettiin.
Sen voimaa ja vuolautta
elon vaiheissa kiitettiin.
Törmillä askeleet riensi
töissänsä ja toimissaan.
Sen uskottu ei uupuvan,
se kannusti jatkamaan.

Elämänvirran taikaa
suvun jälkikasvu joi.
Joen törmillä nuoret vaelsi
kun ehtookellot jo soi.
Moni virran juoksua katsoissaan
jäi elämää miettiä seuraamaan.
Sen kulkuun sekoittui ilot ja surut
arjen ja sunnuntain.

Sitkeys miesten,
voima vaimojen,
rakkaus karuun maahan,
rikkaus taitojen.
Uupumaton aberrus
ja luottamus korkeimpaan
on elämänohje vakaa,
johon seudulla uskotaan.

II Kevään berkän buomenessa
kiurut saapuivat todisti:
saivat toisensa kasvatit naapurien,
lausui aamenen rovasti.
Ei vibkiäisasuna morsion ollut
valkoista laisinkaan,
ei peittänyt päätään bunnuihin,
oli myrttiseppelä vaan.

Niin Heikki ja Priitta Kaisa,
nuoret naapuritalojen
aloittivat vaelluksen
elämän yhteisen.
Usein Priitta Kaisa katseen
yli putaan mietteissään lot,
kotipiban rakkaan muistoja
ei hevillä unohtaa voi.

Luoja armollaan beitä siunasi,
tuottivat runsaasti satoa pellot,
lainehti vilja, yleni metsä,
Heikki taitavasti veisti
puun venbeiksi, riibeiksi, pirtiksi,
takoi pajassa karjankellot.
Talo suojaa ja einettä tarjosi
myös matkamiehille levoksi.
Seitsemän kertaa Priitta Kaisa
sai äidin onnea kokea.

III Kotiseutu, perhe ja isänmaa
suvun perintöinä siirtyivät,
sen työ ja vakaa luottamus
nuorten elämään pirtyivät.
Siiben sitkeyteen ja voimaan,
jota työssä tarvittiin
antoi herkkyyttä kauneuden taju
ja rakkaus musiikkiin.

Tietoa oikeasta
ja turvaa korkeimpaan
ovat imeneet sukupolvet
maidosta äiti maan.
Sitä luottamusta ei horjuta
vaivat aikojen,
ei uuvuttaa voi vastukset,
se kestää kaiken sen.

Soili Pabtaja